

ПЕРФЕКТНАТА ДВОЙКА

THE PERFECT COUPLE

Elin Hilderbrand © 2018

© Надя Баева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2019

ISBN: 978-954-28-2953-9

ЕЛИН ХИЛДЕБРАНД

Перфектната двойка

Превод от английски:
Надя Баева

 ciela

*На Чък и Марджи Марино.
Няма такова нещо като идеална двойка,
но вие много се приближавате.
Обичам ви завинаги, хо!*

Събота, 7 юли 2018 г., 5:53 ч.

ПОЛИЦЕЙСКИЯТ ШЕФ

Телефонно обаждане преди шест сутринта в събота никога не вещае нещо добро, макар да не е чудо невидяно през празничен уикенд. Ед Кейпнаш, началникът на полицията в Нантъкет, не е в състояние да преброи колко пъти са му се отваряли ядове около Четвърти юли. Най-честият инцидент е откъснат пръст от фойерверки. Понякога е нещо по-сериозно. Една година плувец се удави във въртоп; друг път един юнак гаврътна десет шота „Патрон Аниехо“, направи задно салто от покрива на сградата на компанията „Олсърв“ и срещна водата под такъв ъгъл, че вратът му се прекърши. Винаги се събират пияни и нарушители на обществения ред горе-долу колкото да напълнят панорамен автобус, и стават десетки юмручни боеве, но малко от тях са толкова сериозни, че да изискват намесата на полицията.

Когато идва обаждането, Андреа и децата още спят дълбоко. Клои и Фин са на шестнайсет – възраст, която се размина леко със собствените му потомци, сега си дава сметка за това. Клои и Фин – които са всъщност деца на братовчедката на Андреа Тес и съпруга ѝ Грег, загинали при инцидент с яхта преди девет години, се оказват по-трудни. Фин има гадже на име Лола Бъд и младежката им любов създава пълен хаос в домакинството. Клои, близначката на Фин, се е хванала на работа за през лятото при Шивон Криспин в „Айлънд Феър“, най-натоварената кетърингова компания в Нантъкет.

Шефът и Андреа са си поделили стриктно наполовина тревогите по близнаците. Андреа се кахъри Лола Бъд да не забременее от Флин (макар че Шефът с голямо неудобство връчи на Флин гигантска кутия с кондоми, придружена със строга директива: *Да ги използваш. Всеки път, ей!*). Шефът се притеснява Клои да не залитне към дрога и алкохол. Виждал е не веднъж и дважд как индустрията с храна и пиетиета въвежда в изкушение неподозиращи служители. На остров Нантъкет има над сто лиценза за алкохол; други сходни по размери градове в Масачузетс притежават средно по дванайсет. Като летен курорт островът се слави с култура на празненства, фриволност и разпуснатост. Задача на Шефа е да изнася ежегодната лекция за опасностите от алкохола и наркотиците в седмицата преди абитуриентския бал; тази година Флин и Клои присъстваха на нея, а после нито един от двамата не искаше да срещне погледа му.

Често има чувството, че е твърде стар за отговорността да отглежда тийнейджъри. А да ги впечатлява, определено не му е по силите.

Шефът приема обаждането от задната веранда, която гледа на запад към защитената зона на мочурищата; тук може да води разговорите си, без да го чува никой освен кошетите и полските мишки. От къщата се разкриват чудесни гледки към залеза, но уви, не към морето.

Обаждането е от сержант Диксън, един от най-добрите в участъка.

– Ед – заговаря той. – Имаме си удавник.

Шефът затваря очи. Тъкмо Диксън му съобщи за смъртта на Тес и Грег. На сержант Диксън не му е проблем да поднася трагични новини, всъщност май му доставя наслада дори.

– Разправяй – казва Шефът.

– Бяла жена на име Мерит Монако. Двайсет и девет годишна от Ню Йорк, дошла в Нантъкет за сватба. Открита по

лице във водата недалеч от брега срещу Мономой Роуд 333, където ще е сватбата. Причината за смъртта по всяка вероятност е удавяне. Съобщи го Роджър Пелтън. Нали го знаеш Роджър, онзи, дето организира скъпарски сватби?

– Знам го – отвърща Шефът. И той членува в Ротарианския клуб като Роджър Пелтън.

– Роджър ми каза, че му било навик да оглежда мястото за сватбата още рано сутринта – продължава Диксън. – Като отишъл там, чул пищене. Оказало се, че младоженката токущо била измъкнала трупа от водата. Роджър опитал изкуствено дишане и сърдечен масаж, но момичето било мъртво. Според него от няколко часа, така казва.

– Това ще го установи съдебният лекар – заявява Шефът. – Мономой Роуд 333, така ли?

– Имение е – пояснява Диксън. – Основна къща, две бунгала за гости и постройка край басейна. Казва се „Съмърланд“.

„Съмърланд“. Шефът е виждал табелата, макар никога да не е бил в къщата. Този участък от Мономой Роуд е в района с космически цени на имотите. Живеещите там по принцип нямат проблеми, които да изискват намесата на полицията. Къщите разполагат с усъвършенствани охранителни системи, а обитателите им се грижат всичко нередно да е дискретно прикрито.

– Някой друг уведомен ли е? – пита Шефът. – Щатската полиция? Съдебният лекар?

– Да – потвърждава Диксън. – Гъркът в момента е на път към адреса. За наше щастие снощи е останал тук, на острова. Само че и Каш, и Елсънхърст са в отпуск до понеделник, а аз карам вече втора смяна, та не знам кого друг може да повикаш. Другите момчета са новаци още...

– За това ще му мисля след минута – прекъсва го Шефът. – Момичето има ли семейство, което да уведомим?

– Нямам представа – отговаря Диксън. – Булката беше много разстроена и поръчах на парамедиците да я откарат в болницата. Имаше остра нужда от ксанакс. Не можеше да диша, камо ли да говори.

– Вестникът ще трябва да си мълчи за случая, докато не уведоим близките – казва Шефът. Поне една добра новина; последното, от което Шефът има нужда, е Джордан Рандолф от „Нантъкет Стандарт“ да души там и да му се пречка в краката. Шефът не може да повярва, че е пропуснал обаждането до 911 на скенера. През годините си е създадал безпогрешен филтър по отношение на скенера; знае дори насън кое изисква вниманието му и кое може да пропусне. Но ето че сега има труп на главата си.

По закон трябва да допуснат насилствена смърт, макар че тук, на Нантъкет, престъпленията с насилие са рядкост. Шефът работи на острова вече близо трийсет години и през всичкото това време е видял само три убийства. По едно на десетилетие.

Съобщил го бе Роджър Пелтън. Шефът е чул неотдавна да се споменава името на Роджър. При това съвсем неотдавна, тия дни. А и имението на Мономой Роуд му говори нещо. Но защо ли?

Чува леко почукване по прозореца и през стъклото вижда Андреа по къса нощница да държи чаша кафе. Зад нея Клои се движи из кухнята, вече облечена в униформата на кетъринговата фирма – бяла риза и черни панталони.

Клои вече е будна?, чуди се Шефът. В шест сутринта в събота? Или се е прибрала толкова късно снощи, че е заспала с дрехите?

Да, мисли си. Предишната вечер беше на работа – на репетиция за прием. И тогава му щраква: Клои беше казала на Шефа, че репетицията и сватбата ще са в имението на Мономой Роуд и че организатор на събитието е Роджър.

Става дума за същата сватба. Шефът поклаща глава, макар да знае по-добре от всеки друг, че това е малък остров.

– Жената, която сте открили, дали е била отседнала в имението, където днес ще се проведе сватбата? – пита Шефът.

– Да – отвърща Диксън. – Тя е била главната шаферка. Не ми се вярва изобщо да има сватба.

Андреа, вероятно разгадала изражението на Шефа, излиза на верандата, подава на Ед кафето и се прибира вътре. Клои е изчезнала вече. Сигурно е отишла горе да вземе душ преди ангажимента, който сега ще бъде отменен. Такива новини се разнасят бързо; Шефът предполага, че Шивон Кристин ще се обади всеки момент.

Какво още бе споменала Клои за тази сватба? Едно от семействата било британско, майката беше някаква знаменитост... актриса? Театрална актриса? Драматург? Нещо такова.

Шефът отпива първата глътка от кафето си.

– Още си на мястото, нали, Диксън? Говори ли с друг освен с булката и с Роджър?

– Да, говорих с младоженеца – отвърща Диксън. – Искаше да придружи булката до болницата. Но преди това отиде в едното от бунгалата за гости да си вземе портфейла и телефона и бързо изхвърча отвътре да ми каже, че кумът бил изчезнал.

– Изчезнал? – повтаря въпросително Шефът. – Възможно ли е да имаме двама мъртъвци?

– Огледах водата около брега на по няколкостотин метра в двете посоки с бинокъла си – отговаря Диксън. – Беше чисто. Но на този етап бих казал, че всичко е възможно.

– Поръчай на Гърка да ме изчака, моля те – казва Шефът. – Тръгвам натам.

Петък, 6 юли 2018 г., 9:15 ч.

ГРИЪР

Гриър Гарисън Уинбъри въздига в култ традицията, протокола и приличието, но за сватбата на по-малкия си син е готова да обърне гръб и на трите. Обичайно е родителите на булката да са домакини и да плащат за сватбата на дъщеря си, но ако това се случеше за Бенджи и Селест, венчавката щеше да се състои в църква в мола, а последващият прием – в закусвалня.

„Страхотен сноб си, Гриър“, обича да казва съпругът ѝ Таг. Гриър се опасява, че това е истина. Само че нямаше как да не се намеси за сватбата на Бенджи. Ето какво изтърпя, когато се жениха Томас и Абигейл Фрийман: тексаска сватба, на която безсрамно и вулгарно се даваше показност на богатството от нефт на господин Фрийман. Присъстваха триста души на партито в „Солт Лик Барбекю“ – Гриър се бе надявала да прекара живота си, без да бъде клиент на заведение, наречено „Солт Лик“ („Ближе сол“), където дрескодът бе „планинско negliже“, и когато Гриър попита Томас какво би могло да означава това, той ѝ отвърна: „Сложи джинси, мамо“.

Да сложи джинси за празненството по случай сватбата на големия си син? Гриър се бе спряла на широк панталон в цвят слонова кост и обувки „Ферагамо“ на висок ток. Слоновата кост се оказа лош избор, тъй като от гостите се очакваше да ядат свински ребърца с ръце. Нададоха се радостни писъци при изненадващата поява на кънтри певец на име Джордж Стрейт, когото всички наричаха Краля на кънтрито. Гриър все още не може да реши колко трябва да е струвало на господин Фрийман да наеме Краля на кънтрито – и то за прием, който не беше типично сватбен.

Докато Гриър шофира своя „Дифендър 90“ (Таг уреди да го обновят и да го изпратят от Англия) към пристанището, за да вземе от ферибота родителите на Селест, Брус и Карън Отис, пее заедно с радиото. Пуснали са „Отдаден на чувствата си“ на Б. Дж. Томас.

Този уикенд Гриър на практика е майка и на булката, и на младоженеца, защото стопроцентово командва събитието. Не е срещнала ни на йота съпротива от никого, включително от самата Селест; момичето отговаря на всички предложения на Гриър с дословно едно и също съобщение: „Звучи добре“. (Гриър ненавижда есемесите, но ако човек трябва да общува с поколението на милениума, налага се да изостави старомодни идеи, като да очаква разговор по телефона.) Гриър признава, че така ѝ е било далеч по-лесно да организира цветната схема, поканите, цветята и кетъринга, отколкото се е надявала. Сякаш става въпрос за нейната собствена сватба трийсет и две години по-късно... минус властните ѝ майка и баба, които настояваха на следобеден прием в ужасно горещата градина на „Суолоукрофт“ и минус годеник, държаш на ергенско парти вечерта преди сватбата. Таг се бе прибрал у дома в седем сутринта, миришеш на „Бушмилс“ и „Шанел №19“. Когато Гриър се разплака и настоя да узнае дали е имал нахалството да спи с друга жена *в нощта преди сватбата си*, майката на Гриър я дръпна настрани и ѝ каза, че най-важното умение, изисквано в брака, било да си избираш правилно битките.

„Бъди сигурна, че са тези, които можеш да спечелиш“, заявила бе майка ѝ.

Гриър се бе опитала да остане бдителна по повод верността на Таг, макар това да бе изтощително при мъж с чара на нейния съпруг. Гриър така и не бе открила категорично доказателство за недискретни прояви, но си бе имала своите съмнения. Имаше ги и до същата тази минута за жена на име Федърли Дейл, която щеше да пристигне на Нантъкет

от Лондон само след часове. Ако Федърли бъдеше тъй глупава и небрежна да сложи сребърен филигранен пръстен с розови, жълти и сини сапфири – Гриър знае точно как изглежда пръстенът, защото Джесика Хикс, бижутерката, ѝ показа снимка, то тогава предчувствията на Гриър ще бъдат потвърдени.

Гриър попада в трафик на Юниън Стрийт. Трябвало е да си даде повече време, не бива да закъснява за семейство Отис. Все още не се е срещала лично с родителите на Селест и иска да направи добро впечатление, не да ги остави да се лутат изгубени около пристанището при първото им посещение на острова. Имала бе притеснения, задето сватбата е толкова близо до Четвърти юли, но за цялото лято това се оказа единственият удобен уикенд, а не можеха да отлагат до есента, защото Карън, майката на Селест, има рак на гърдата в четвърти стадий. Никой не знае колко време ѝ остава.

Песента свършва, движението замръзва, а лошото предчувствие, което Гриър успешно е изтласкувала до този момент, изпълва колата като лоша миризма. Обикновено Гриър се тревожи само за две неща: за съпруга си и за писането си, а писането винаги само се подрежда накрая (без да се броят спадащите продажби на книгите, макар че работата на Гриър е да пише мистериите си, не да ги продава). Лекотата, с която е съумяла да поеме контрол над сватбата, внезапно започва да ѝ изглежда подозрителна. Както казваше майка ѝ, „Когато нещата изглеждат прекалено хубави, за да са истина, обикновено е така“.

Има усещането, че Селест сякаш не я е грижа за сватбата. Никак. Как тъй Гриър бе игнорирала такава вероятност в продължение на четири месеца? Решила бе, че Селест се е примирила (разумно) с вкуса ѝ или пък храни безгранична вяра, че той е безукорен. А нищо чудно и единствената ѝ цел да бе сватбата да стане по възможно най-експедитивния начин с оглед болестта на майка ѝ.

Ала ето че сега други фактори излизат на фокус, – като заекването на Селест, появило се малко след определянето на датата. Започна се с това, че Селест повтаряше някои думи или кратки фрази, но с течение на времето стана по-сериозно, дори смущаващо – Селест се запъва на р, м и п, докато лицето ѝ почервенеет.

Гриър попита Бенджи дали заекването не създава проблеми на Селест в работата ѝ. Тя е заместник-директор на зоопарка в Бронкс и понякога изнася лекции пред посетителите – най-вече пред ученици през седмицата и пред чужденци в уикенда, така че от нея се очаква да говори бавно и ясно. Бенджи отвърна, че Селест рядко заеквала на работа. Случвало се предимно у дома и по събирания.

Това сериозно озадачи Гриър. Появата на заекване на двайсет и осем годишна възраст можеше да се отдаде на... какво? Беше *знак* за нещо. Гриър незабавно използва този детайл в романа, който пишеше: убиецът развива заекване в резултат на чувството си за вина, а това привлича вниманието на госпожица Доли Хардауей, старата мома детектив, главен герой във всичките двайсет и едно криминалета на Гриър. Така че способността на Гриър да използва всяко ново запознанство и преживяване в романите си, я устройва, но какво ли е за Селест в реалността? Какво става всъщност? Гриър има чувството, че заекването на Селест е свързано с предстоящата ѝ сватба с Бенджи.

Няма време да разсъждава повече по въпроса, защото потокът от коли внезапно се устремява напред и Гриър не само успява да се придвижи бързо в града, а си и намира място да паркира пред самия фериботен кей. Има още две минути на разположение. Какъв невероятен късмет! Съмненията ѝ избледняват. Сватбата, този съюз на две семейства в най-празничния летен уикенд, очевидно е събитие, писано да се случи от съдбата.